

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.462/2011/3.

A Győri Ítéltábla a dr. Kovács Márta Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Bódis Judit ügyvéd által képviselt I.r. alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Veszprém Megyei Bíróság 2011. november 11. napján kelt 1.G.40.086/2010/34. sorszám alatti ítéletével szemben az alperes által 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 121.840. (Egyszázhuszonegyezer-nyolcszáznegyven) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fizessen meg 367.500.- Ft (Háromszázhatvanhétezer-ötszáz) le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes először 1997-ben kötött vagyonszociális szerződést a tulajdonában álló "**Helység**"1.... szám alatti lakóingatlanra. Állandó, bejelentett lakóhelye az "**Helység**"2, ... szám alatti címen volt, munkahelye is "**Helység**"2-n van. Az év minden részén, heti több napot (ideértve a teljes hétvégét) a **helység 1-i** lakóhelyén tartózkodik. 2005. december 28-án újabb, a korábbiól részben eltérő feltételű ingatlanbiztosítás jött létre a felek között. A szerződés megkötésekor a biztosítási ajánlatot az "**A**" Kft. alvállalkozója ("**B**") állította ki, és jutatta el az alpereshez. Az alperes, valamint a független biztosításközvetítő cég között 2004. november 30. napján jött létre alkuszi együttműködési megállapodás, de az 1999. április 2. napján kelt megbízási szerződésben a felperes is megbízta (az akkor még "**A**" Kft.) független biztosításközvetítő céget biztosítás közvetítésével. A 2006. január 25. napján kelt kötvénnyel létrejött szerződés biztosítási ajánlata szerint a **helység 1-i** ingatlan állandóan lakott, 78 m2 alapterületű épület; a melléképületre a biztosító kockázatviselése nem terjedt ki, a biztosítás éves díja 12.090.Ft.

2009. szeptember 29-én a lakóház melléképületét ismeretlen elkövető felgyújtotta, amely miatt leégett a lakóház tetőszerkezete és födeme, a lakóházhoz épített tároló és fedett terasz tetőszerkezete, valamint károk következtek be a lakóépületen belül is. Az alperes által

megbízott "C" építész igazságügyi szakértő a 2009. október 21. napján kelt véleményében a lakóépület helyreállítási, javítási költségét 4.246.142.Ft + áfa (5.307.678.Ft) összegben véleményezte. A 2009. november 3. napján kelt levelében az alperes nettó 4.246.142.Ft kifizetését vállalta, melyhez kérte - a felperes által utóbb beszerezett - a biztosítás kedvezményezettje (a hitelt nyújtó bank) kifizetést engedélyező nyilatkozatát. A biztosító nyilatkozata alapján a felperes a tetőszerkezetet 2.809.258.Ft anyag- és munkadíjköltséggel, építési vállalkozóval helyreállította. 2009. december 9. napján az alperes arról tájékoztatta a felperest, hogy a nem életvitelszerűen lakott ingatlanok biztosítási fedezetét azok magasabb kockázata miatt csak pótdíj megfizetése mellett vállalja. A biztosítói helyszíni szemle megtartása után az alperes a 2010. január 6. napján kelt megállapodás-tervezetben 3.000.000.Ft + áfa, míg 2010. májusában 3.800.000.Ft + áfa kártérítési összeg kifizetésére vállalt kötelezettséget arra az esetre, ha a felperes további igényt vele szemben nem érvényesít.

A felperes módosított keresetében 6.124.366.Ft tőke, valamint annak egyes részösszegei után eltérő időpontoktól meghatározott késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Azzal érvelt, hogy a **helység 1-i** házban életvitelszerűen, állandó jelleggel lakik, a hét napjaiból hármat rendszeresen ott tölt, a házban az állandó tartózkodásra berendezkedett. Az átdolgozott biztosítási szerződés megkötésekor az alkusztól nem kapta meg az alperes biztosítási feltételeit, annak ellenére, hogy ezt a biztosítási ajánlat blankettája egyszeri aláírásával elismerte. Az alkusz nem tájékoztatta, hogy - szemben a korábbi biztosítási szerződés feltételeivel - az újabb „Házőrző családi otthon biztosítás” módzat különbséget tesz az állandóan lakott és a nem állandóan lakott épületek biztosítása között. Amennyiben erről, valamint az életvitelszerűen, állandó jelleggel történő bentlakás feltételeiről az alkusz tájékoztatja, vállalja a különbözetként mutatkozó évi 6.000.Ft pótdíj megfizetését a biztosító kockázatvállalásához. Egyébiránt a biztosító fogalom meghatározását - szemben a korábban előírt évi 270 nap bentlakással - hiányosnak nevezte. A felperes álláspontja szerint az ... és a **helység 1-i** ingatlanára 1997. év óta fennálló ingatlanbiztosítási szerződések miatt az alperesnek tudnia kellett, hogy a felperes két állandóan lakottként megjelölt ingatlanra kötött ingatlanbiztosítást. Ezért a Ptk.537.§. (3) bekezdése alapján javasolhatta volna a **helység 1-i** ingatlanra megkötött szerződés módosítását, erre azonban nem került sor, így a szerződés az eredeti tartalommal jött létre. Ezen kívül, amennyiben a biztosító a tűzkárt követő helyszíni szemléje után szerzett tudomást a **helység 1-i** ház állandó lakottsága hiányáról, a Ptk.541.§. (1) bekezdése alapján 15 napon belül javasolhatta volna a szerződés módosítását, avagy azt felmondhatta volna. Mindezekre azonban nem került sor, így a biztosítási szerződés változatlanul fennáll. Kifejtette, hogy az állandó bentlakás a biztosítás elvállalása szempontjából nem lényeges körülmény (Ptk.540.§. (1) bekezdés), ugyanis a biztosító a szerződést (esetleges pótdíjért) bentlakás hiányában is megkötötte volna. A biztosítónak informatikai rendszere adataiból tudnia kellett azt, hogy a felperes több ingatlanra állandó bentlakással kötött szerződést, míg a biztosítási esemény bekövetkeztében nem hatott közre a lakottság, avagy annak hiánya. (Ptk.540.§. (3) bekezdés) Abban az esetben, amennyiben a felperes a hajnali gyújtogatás idején bent tartózkodott volna a házban, akkor sem akadályozhatta volna meg azt. Keresetében 5.307.678.Ft-ot a lakóépületben keletkezett (bruttó) kár, 106.029.Ft-ot a födém beszakadása során a szaniterekben, egyéb tárgyakban keletkezett kár - , 398.691.Ft-ot a lakóépülethez kapcsolódó fedett terasz helyreállítási

költségeként, 146.813.Ft-ot a beígért alperesi kárkifizetés elmaradása miatti további károsodás - , 59.855.Ft-ot időközbeni árváltozás, 22.800.Ft-ot a beázás elkerülésére vásárolt fólia, míg 82.500.Ft-ot az ideiglenes áramellátás költségeként érvényesített.

Az alperes *ellenkérelmében* a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy a felperesi ingatlan a biztosításból kizárt, mivel az alperes biztosítási feltételei szerint a nem állandóan lakott épület csak akkor biztosított, ha ezt a biztosítási ajánlaton rögzítették. A felperes állandó bejelentett lakása és munkája "**Helység**"**2-n** van, így a **helység 1-i** ingatlant csak hétvégi háznak használja. Másrészt a felperes az ajánlattevőt terhelő közlési kötelezettségének (Ptk.540.§. (1) bekezdés) nem tett eleget a lakottság kérdésében, így a kár kifizetése alól az alperes a Ptk.540.§. (3) bekezdése alapján mentesül. Megtámadási kifogást is előterjesztett a Ptk.210.§. (1), (4) bekezdése alapján, mivel a felperes az életvitelszerű bentlakás kérdésében a szerződés megkötésekor megtévesztette, illetve az alperes tévedését okozta, felismerhette. Véleménye szerint az alkusz téves tájékoztatása miatt az alperes nem felel, ezt tartalmazza a közte, valamint az "**A**" Kft. között létrejött alkuszi megállapodás melléklete, az ügyrendi megállapodás 12. pontjának j/ pontja is. Egyébiránt a megbízási szerződés a felperes, valamint az alkusz között jött létre. Az egyes kártételek közül vitatta, hogy a tűz során leégett fedett terasz biztosított vagyontárgynak, épületnek minősülne, mivel az álláspontja szerint statikailag és műszakilag elkülönül a főépülettől, így az melléképület. A biztosítás az ideiglenes áramellátás költségére nem terjed ki, illetve vitatta, hogy a fóliát a felperes a biztosítási esemény következményének elhárításához használta volna.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott *ítéletével* kötelezte az alperest 6.124.366.Ft tőke, valamint 5.835.198.Ft után 2009.november 5. napjától, 82.500.Ft után 2009. november 10. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére. Az elsőfokú bíróság határozata indokolásában elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes biztosítási feltételei „nem állandóan lakott épületre” vonatkozó kitétele alkalmazható volt-e a perbeli biztosítás által érintett ingatlanra. Egyetértett a bíróság a felperes azon álláspontjával, hogy a fogalom - meghatározás nem kellően precíz, körültekintő. A szabályzati kikötés értelmezése során a bíróság kiemelte az alkusz nevében eljáró "**B**" tanú azon vallomását, hogy maga sem teljesen biztos abban, hogy az állandó lakottsághoz a biztosító mit követel meg. A megyei bíróság úgy értékelte, hogy a felperes nem szerzett tudomást a biztosítási feltételek említett kikötéséről, mivel abban az esetben nem tett volna úgy biztosítási ajánlatot az alperesnek, hogy kár bekövetkezése esetén a biztosító nem teljesít. Egyetértett a felperes álláspontjával abban is, hogy az állandó lakottság ténye nem minősült a biztosítás elvállalása szempontjából lényeges körülménynek (Ptk.540.§. (1) bekezdés) mivel az alperes - magasabb díjért - vállalta volna a biztosítási fedezetet nem állandóan lakott épületre is. Ugyanakkor az erre az esetre vonatkozó pótdíj fizetési kötelezettség sem az ajánlat blankettájából, sem pedig a biztosítási feltételekből nem tűnt ki. Egyetértett a bíróság azzal az érveléssel is, hogy az alperesnek - kellő gondosság tanúsítása mellett - az informatikai rendszeréből észlelnie kellett volna, hogy a felperes több állandóan lakottként megjelölt ingatlanra rendelkezik lakásbiztosítással, mivel köztudomású, hogy a biztosítók a többes szerződéskötést ismerik, arra esetenként díjkedvezményt is adnak. Elvetette az alperes azon védekezését, hogy az állandó lakottsággal kapcsolatos közlés közrehatott volna a biztosítási esemény bekövetkeztében (Ptk.540.§. (3) bekezdés), mivel azt a bentlakás esetén sem

elhárítható bűncselekmény okozta. Így az alperesnek - amennyiben valóban csak a biztosítási esemény bekövetkeztét követően szerzett tudomást a lakottság jellegéről - a Ptk.541.§. (1) bekezdése alapján kellett volna megtennie alakító (módosító, megszüntető) nyilatkozatát a szerződésre, azonban ez elmaradt. A kifejtettek miatt nem találta alaposnak a megyei bíróság az alperes megtámadási kifogását sem. Abban a kérdésben, hogy a főépülethez kapcsolódó ún. fedett terasz a biztosított vagyontárgyak közé tartozik-e, a megyei bíróság elfogadta a többször kiegészített igazságügyi építész szakértői vélemény megállapítását. Eszerint a fedett teraszt is magában foglaló melléképület és főépület jelen esetben egy kockázati egység, a melléképületet és a fedett teraszt borító fedélszék és tetőszerkezet a főépület oromfalához támaszkodik, anélkül nem állna meg. Márpedig a biztosított épülethez szilárdan rögzített és hozzáépített elemek az alperes biztosítási feltételei szerint biztosított vagyontárgynak minősülnek. Ezen jogalapi kérdések megítélését követően a megyei bíróság a Ptk.536.§. (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a pert megelőző szakvéleményben kimunkált 5.307.678.Ft - valamint az abból kimaradt, utólag véleményezett 106.029.Ft javítási- és helyreállítási költség , míg a fedett terasz helyreállítási költségeként 398.691.Ft megfizetésére. Alaposnak ítélte a főlára kifizetett 22.080.Ft-ot is a bíróság, mivel azt a felperes a számlából kitűnően a káreset másnapján vásárolta és a csatolt fényképek szerint azzal a kárenyhítés érdekében az épületet fedte. A bíróság az általános forgalmi adóval növelt összeg megfizetésére kötelezte az alperest, ugyanis a felperes a javítási- és helyreállítási anyagok- és díjak után az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa.tv.) 2.§. a/ pontja alapján forgalmi adót köteles fizetni. Az együttesen 5.835.198.Ft után a biztosítási feltételek M/ pontja alapján az alperes a biztosítói szakvélemény elkészültét követő 15 nap elteltével, 2009. november 5. napján lett volna köteles teljesíteni (az indokolásban 2011. november 5. van tévesen), így ezt követően tartozik késedelmi kamattal. A megyei bíróság a lábazati vakolat 3,8 m²-en történt leomlása 146.813.Ft kijavítási költsége, valamint az 59.855.Ft áremelkedési többletköltség (együtt: 206.668.Ft) megfizetésére az alperest a Ptk.318.§. (1) bekezdése, 339.§. (1) bekezdése alapján amiatt kötelezte, mert a 2009. november 3-i elismerése ellenére az alperes nem állt helyt és nem fizette ki a kártérítési összeget.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő *fellebbezést* - elsődlegesen - annak megváltoztatása és a kereset teljes elutasítása, míg - másodlagosan az alperest terhelő marasztalási összeg 5.496.362.Ft-ra leszállítása iránt. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen vitatta az elsőfokú bíróság értelmezését a biztosítási feltételek állandó lakottság fogalma tekintetében. Erre nézve fenntartotta és részletezte az elsőfokú eljárásban már előadottakat. Kiemelte, hogy a megyei bíróság ítéletében figyelembe vett tanúvallomás ("**B**") azért nem bír a peres felek viszonyában jelentőséggel, mert az alkusz téves tájékoztatása folytán keletkezett kárért az alkusz és nem a biztosító tartozik felelősséggel. Tévesnek és iratellenesnek nevezte az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítását, hogy a felperes heti három napot töltene a **helység 1-i** ingatlanban, mivel a felperes személyes előadásában (9. tjk.) maga is azt adta elő, hogy általában szombaton és vasárnap és esetenként hétfőn tartózkodik ott. A hétvégi tartózkodás pedig arra utal, hogy a **helység 1-i** házat hétvégi házként használta, míg a biztosítási feltételek objektív kategóriája folyamatos ott-tartózkodást igényel. Kifogásolta ebben a körben a felperes lakcímkártyája, a keresetlevélhez csatolt polgármesteri nyilatkozat és az általa hivatkozott APEH 34. számú információs

füzetében írtak figyelmen kívül hagyását. Védekezése elvetését azért tartotta jogszabálysértőnek, mert az alperes az ajánlat feldolgozása során olyan tartalmú „szűrést” nem végez, hogy a biztosítási ajánlat tevője rendelkezik-e, és ha igen, mely vagyontárgyakkal, milyen tartalommal a biztosítónál egyéb biztosítással. Valójában a lakottság kérdése a biztosítási kockázat szempontjából lényeges kérdés, ezért a szerződés megkötésekor a Ptk.540.§.(1) bekezdése szerint megfelelően kell megjelölnie azt az ajánlattevőnek. Jelen esetben ez nem történt meg, így a Ptk.540.§. (3) bekezdése alapján az alperes mentesül.

Vitatta, hogy a fedett terasz biztosított vagyontárgynak minősülne, ezért azután is fennállna a helytállási kötelezettsége. Álláspontja szerint az építési munkák félbeszakadásából eredő 146.813.Ft javítási költség esetében a felperes nem bizonyította, hogy e költségek a munkák leállítása miatt következtek be. Az ideiglenes áram biztosításának többletköltségével kapcsolatban hivatkozott a biztosítási feltételek D/ fejezetére (20. oldal), melyek tartalmazzák, hogy mely költségeket téríti a biztosítási eseménnyel összefüggésben a biztosító.

A felperes *fellebbezési ellenkérelmében* az elsőfokú bíróság ítélete helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte, fenntartotta és részletezte az elsőfokú eljárásban már előterjesztett kereseti érveit.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított és a fellebbezési eljárás során is irányadó tényállásból helyes érdemi döntést hozva kötelezte az alperest a vagyonbiztosítási szerződés alapján a felperes kárai megtérítésére, azonban az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítélete indokaival részben nem értett egyet.

A fellebbezés alapján az ítélet táblának elsődlegesen abban a ténybeli kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a **helység 1-i** ingatlan állandóan lakottnak minősíthető-e, ezzel összefüggésben pedig abban a jogkérdésben, hogy az ingatlan a biztosításból kizárt vagyontárgyként értékelhető-e.

Az állandóan lakottság megítélésében az ítélet tábla az alperes fellebbezési álláspontjával értett egyet. A lakottság állandósága, illetve ideiglenessége kérdésében a tartózkodás folyamatosságának van jelentősége, nem pedig a felperes által hangsúlyozott olyan körülményeknek, hogy az ingatlanban rendszeresen, visszatérően, hetente tartózkodott, azt állandó ruhatárral, illetve tartós élelmiszerrel is felszerelte. A felperes fellebbezésben is kiemelt személyes előadása szerint (9. tjk. 3. oldal (1) bekezdés) - általában - a hétvégéit (szombat-vasárnap) töltötte a **helység 1-i** lakóingatlanban, míg hét közben - folyamatosan - **"Helység"2-n**, az ... lakásában tartózkodott. Helyesen hivatkozott az alperes arra is, hogy ugyanannak a személynek, egy időben - „kétlaki” életmódja ellenére - csak egy állandóan lakott ingatlana lehet.

A perbeli esetben a felperes megbízásából eljáró biztosítási alkusz (a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (Bit.) 45.§. a/ pont, 46.§. (1) bekezdés) által készített biztosítási ajánlat a nem állandóan lakottság tényét nem rögzítette (illetve: ezzel ellentétes közlést tartalmazott), azonban az alperes által alkalmazott biztosítási feltételek kikötése ellenére a lakóingatlan mégsem volt kizárt a biztosításból.

Az állandó bentlakás a biztosítás elvállalása szempontjából lényeges körülmény, amelyre vonatkozó téves közlés ugyan a szerződés létrejöttét nem feltétlenül zárja ki (köthető biztosítás nem állandóan lakott épületre is), de a biztosítási (kockázati) összeget, illetve a biztosítási díj mértékét jelentősen befolyásolja.

A Ptk.540.§. (1) bekezdése szerint a biztosított ügyfél a szerződéskötéskor (a biztosítási ajánlaton) köteles a biztosítás elvállalása szempontjából lényeges minden olyan körülményt a biztosítóval közölni, amelyeket ismert vagy ismernie kellett. A biztosító írásban közölt kérdéseire adott, a valóságnak megfelelő válaszokkal a fél közlési kötelezettségének eleget tesz. Az 540.§. (3) bekezdése alapján a közlésre, illetőleg a változásbejelentésre irányuló kötelezettség megsértése esetében a biztosító kötelezettsége nem áll be, kivéve, ha bizonyítják, hogy az elhallgatott vagy be nem jelentett körülményt a biztosító a szerződéskötéskor ismerte, vagy az nem hatott közre a biztosítási esemény bekövetkeztében.

Ez utóbbi törvényhely szerint tehát a biztosított közlési kötelezettségének elmulasztása, avagy téves teljesítése nem azzal a törvényi következménnyel jár, hogy az érintett vagyontárgyra nem terjed ki a biztosítás (az kizárt a biztosító kockázatviseléséből), hanem azzal, hogy a biztosítottat terheli - a biztosító mentesülésének következményével - annak bizonyítása, hogy az elhallgatott vagy be nem jelentett körülményt a biztosító a szerződéskötéskor ismerte, avagy az nem hatott közre a biztosítási esemény bekövetkeztében. A konkrét szerződés megkötésekor az alperes által alkalmazott biztosítási feltételek a nem állandóan lakott ingatlanokat a biztosításból a téves közlés esetére kizáró kikötése a biztosított hátrányára tért el a Ptk.540.§. (3) bekezdése szabályától a törvény kifejezett engedélye nélkül. (Ptk.567.§. (1) bekezdés) Így a biztosítási feltételek ezen szabályzati kikötése a Ptk.200.§. (2) bekezdése szerint semmis, melyet az ítéletábra hivatalból észlelt. A biztosításból kizáró érvénytelen kikötésből jogok és kötelezettségek sem származnak. (így: BH 1999/505., Legfelsőbb Bíróság Pfv.VII.22.037/2010/6. szám)

Abban pedig az ítéletábra egyetértett a felperes kereseti érvelésével, hogy az állandó lakottság hiánya szerződéskötési bejelentésének elmaradása nem hatott közre a biztosítási esemény bekövetkeztében, a biztosított felperes a lakottság hiányának bejelentése, avagy a folyamatos ott-tartózkodás esetén sem háríthatta el a melléképület hajnali szándékos felgyújtása folytán bekövetkezett káreseményt. Egyetértett a másodfokú bíróság a felperes azon hivatkozásával is, hogy az alperesnek az 1997. óta fennálló párhuzamos biztosítási szerződések informatikai adataiból - az elvárható, kellő körütekintés tanúsítása esetén (Ptk.4.§. (4) bekezdés) - ismernie kellett azt a tényt, hogy a felperes mind az ..., mind pedig a **helység 1-i** lakóingatlant állandóan lakottként jelentette be biztosítási ajánlatában. Így a nem állandóan lakottság bejelentésének elmaradása miatt a **helység 1-i** lakóingatlan nemcsak

hogy nem kizárt a biztosításból, hanem az alperes a fizetési kötelezettség alól sem mentesült. (Ptk.540.§ (3) bekezdés)

A biztosítási szerződés megkötésekor lényeges körülményre vonatkozó tájékoztatás, közlés elmaradása, illetve téves teljesítése - mint a szerződést kötő felek ügyleti akaratát befolyásoló körülmény - jogkövetkezményeit a Ptk.540.§. (3) bekezdése rendezi. Az alperes az elsőfokú eljárás során a Ptk.210.§. (1), (4) bekezdésére alapított megtámadási kifogását ugyanarra a tényre (azaz: az életvitelszerű bentlakás téves közlésére) hivatkozással terjesztette elő, mint amelyre figyelemmel a **helység 1-i** ingatlan biztosítási szerződésből kizártságát állította.. A Ptk. egyes szerződéstípusokhoz tartozó, különös részi szabályai lex speciálisként prioritást élveznek a szerződésekre vonatkozó általános szabályok között elhelyezett érvénytelenségi okokkal szemben. (így pl.: Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.490/2006/3. szám) Ezért a közlési kötelezettség téves teljesítését nem az akarathibás szerződésekre vonatkozó megtámadási tényállás (Ptk.210.§.) alapján, hanem a Ptk.540.§-a alapján kell megítélni.

Az alperes elsőfokú eljárás során előterjesztett ellenkérelmében, valamint a fellebbezésben is vitatott egyes kártételek közül a fedett terasz esetében az elsőfokú eljárás során kirendelt "C" igazságügyi műszaki szakértő kiegészített szakvéleménye (28. szám) kategorikus véleményt tartalmazott arra nézve, hogy a terasz a lakóépülethez szilárdan rögzített építménynek minősül, így arra a biztosítás kiterjedt. A nem vitás történeti tények szerint az alperes 2009. november 3. napján 4.246.142.Ft kártérítési összeg kifizetését vállalta, azonban az (azóta sem) történt meg. Emiatt ténszerű az is, hogy a felperes által megrendelt helyreállítási munkák (forrás hiányában) félbeszakadtak. Az igazságügyi műszaki szakértő véleménye (21. szám 8. oldal) kellő bizonyítékot tartalmaz arra nézve, hogy az építési munkák említett félbeszakadása vezetett a homlokzati, lábazat feletti vakolat leomlására, mely 146.813.Ft költséggel javítható.

A konkrét esetben a **helység 1-i** lakóház tetőszerkezete és födeme égett le más károk mellett. Az ideiglenes áramellátás 82.500.Ft-os költséggel történt biztosítása a tetőszerkezet közelgő tél előtti helyreállítási munkái elvégzéséhez volt szükséges, az épület tetőzete helyreállításával a felperes a további károkat kívánta megelőzni. Az alperes biztosítási feltételi D. pontja kifejezetten kitér arra, hogy a biztosító megtéríti azokat a költségeket, amelyek a kár elhárítása vagy enyhítése érdekében merültek fel. Ezért az alperes ezen költség-tétel esetében is alaptalanul sérelmezte a marasztalását.

Ezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért az alperes a Pp.78.§. (1) bekezdése alapján viselni köteles a feljegyzett fellebbezési illetékből és a felperes ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltséget. A felperes jogi képviselővel a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§. (2), (5)-(6) bekezdései alapján az áfával növelt 121.840.Ft-ban határozta meg. Az alperes a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására 367.500.Ft feljegyzett

fellebbezési illetéket köteles megfizetni. Az ítéletábra a másodfokú határozat írásbafoglalása során észlelte, hogy a kihirdetett ítélet nem tartalmazza a le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó határozatot. Így ebben a részben ítéletét a Pp. 225.§ (6) bekezdése alapján hivatalból kiegészítette.

G y ő r , 2012. február 1.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: